

Arrest

nr. 349 724 van 2 juli 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VANBESIEN
St. Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 juni 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen volgens de urgente procedure van de beslissing van 25 juni 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van 25 juni 2026 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de RvV-wet).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WUYTS, die *loco* advocaat S. VANBESIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Oekraïense nationaliteit, diende op 11 september 2023 een aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van 4 maart 2022 tot vaststelling van het bestaan van een massale toestroom van ontheemden uit Oekraïne in de zin van artikel 5 van de Richtlijn 2001/55/EG, en tot invoering van tijdelijke bescherming naar aanleiding daarvan. Diezelfde dag bevestigde de Dienst Vreemdelingenzaken de tijdelijke bescherming van verzoeker.

1.2. Op 10 december 2024 veroordeelde de correctionele rechtbank van Brussel verzoeker tot een gevangenisstraf van dertig maanden, met uitstel voor twaalf maanden onder probatievoorwaarden, wegens

poging tot verkrachting op een bijzonder kwetsbare persoon en het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontholte geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats zichtbaar voor het publiek tegenover een minderjarige.

1.3. Verzoeker werd meermaals gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken: een eerste maal op 1 juli 2024, een tweede maal op 25 april 2025 in de gevangenis van Sint-Gillis, een derde maal op 31 juli 2025 in de gevangenis van Leuven Centraal, waarbij hem een formulier hoorrecht werd voorgelegd. Op 9 augustus 2025 vulde verzoeker dit formulier in. Hij verklaarde onder meer geen duurzame relatie en geen kinderen te hebben, in België een zus en zijn moeder te hebben, geen medische problemen te ondervinden, en zich wegens de oorlog in Oekraïne te verzetten tegen een terugkeer.

1.4. Op 20 oktober 2025 besliste de verwerende partij tot intrekking van het verblijfsrecht van verzoeker. Deze beslissing werd hem op 24 oktober 2025 ter kennis gebracht. Verzoeker stelde hiertegen geen beroep in.

1.5. Op 12 november 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en legde hij verzoeker een inreisverbod van acht jaar op. Op dezelfde dag werd verzoeker overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas, waar hij sindsdien wordt vastgehouden.

1.6. Op 26 februari 2026 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

1.7. Met het arrest nr. 346.256 van 6 mei 2026 vernietigde de Raad het bevel en het inreisverbod van 12 november 2025.

1.8. Op 9 juni 2026 weigerde de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.9. Op 23 juni 2026 werd verzoeker opnieuw gehoord en werd hem een vragenlijst hoorrecht voorgelegd.

1.10. Op 25 juni 2026 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing. Op dezelfde dag legde de gemachtigde verzoeker een inreisverbod van acht jaar op (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: [...]

Voornaam: [...]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1: 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Betrokkene verblijft reeds sedert 26/05/2024 in het Rijk.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Op 10/12/2024 heeft de betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 30 maanden door de

correctionele rechtbank van Brussel voor poging tot verkrachting op een bijzonder kwetsbaar persoon en het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek tegenover een minderjarige. Betrokkene verkreeg een geldboete van 50.00 euro door de correctionele rechtbank van Brussel voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk.

Op 26 mei 2024 wordt de politie omstreeks 21.52 uur opgeroepen door enkele jongeren die melding maken van een verkrachting in het Centraal Park aan de Vaandelstraat te Anderlecht. Ze geven een beschrijving van twee verdachten die nog ter plaatse zijn, alsook van het slachtoffer. Wanneer de politie drie minuten later ter plaatse komt, kunnen het slachtoffer en de verdachten niet langer worden aangetroffen in het park. Een man die voldoet aan de beschrijving die van de eerste werd gegeven, kan omstreeks 22 uur evenwel worden aangetroffen in de [...]straat. De man wordt van zijn vrijheid beroofd en geïdentificeerd als [...]. De jongeren die de politie hebben opgebeld, geven een nadere omschrijving van de tweede verdachte en het slachtoffer en wijzen een woning aan waar beiden zich zouden bevinden. De politie gaat aanbellen aan de betrokken woning in de [...]straat, alwaar de deur geopend wordt door een 'bijstaander' (later de twee verdachte) die aangeeft het slachtoffer te hebben gered. Hij laat de politie binnen, die het slachtoffer aantreft op de zetel, waar zij rustig iets aan het eten is. Het slachtoffer blijkt duidelijk onder invloed van alcohol. Zij vertoont geen sporen van geweld. Een getuige bevond zich samen met een twintigtal minderjarigen in het park en was getuige van de feiten. Zij legt een zeer gedetailleerde verklaring af en geeft aan te hebben opgemerkt hoe een man haar op straat bij de arm trok en haar meetrok in de richting van het park, waar hij haar achter een bakstenen omheining heeft getrokken. Zowel beklagde als de vrouw leken stevig gedronken te hebben. De vrouw gaf niet de indruk vrijwillig mee te gaan. De man is op de grond gaan liggen en heeft de vrouw mee naar de grond getrokken. Hij heeft seksuele handelingen op het slachtoffer opgedrongen. Op een gegeven ogenblik is een tweede verdachte in het park toegekomen, vanuit de woning achter het muurtje. Hij heeft zich naar de man en vrouw begeven en is beginnen roepen en lachen toen de eerste verdachte de vrouw probeerde te ontkleden. De vrouw verzette zich hiertegen. Op een gegeven ogenblik heeft de eerste verdachte zijn riem uit zijn broek gedaan en de vrouw ermee geslagen. De tweede verdachte is naar de groep minderjarige gekomen en heeft hen gevraagd erbij te komen. De groep is bang geworden en is gevlucht. Ze hebben aanvankelijk vergeefs getracht via voorbijgangers de politie op te roepen en zijn na een tiental minuten teruggekeerd. De twee mannen waren toen nog steeds aanwezig, de vrouw lag op de grond. Betrokkene is op de jongeren afgekomen, heeft hun zijn ontbloot geslachtsdeel getoond en gedreigd hen aan te randen. Hij heeft tegen hen geroepen, stenen naar hen gegooid en is vervolgens vertrokken. De tweede verdachte heeft de groep ditmaal bedreigd met een mes. Het slachtoffer werd verhoord. Zij verklaarde op straat te leven en herinnerde zich niets van de feiten. Betrokkene zelf wijt zijn handelingen aan overmatig alcoholgebruik. De feiten zijn zeer ernstig. Betrokkene heeft schaamteloos misbruik gemaakt van de dronken toestand van het slachtoffer om zich aan haar op te dringen en te proberen zichzelf te laten bevredigen. Vervolgens, toen ze gestoord werden en hij beseftte dat er minderjarigen op het wel zeer expliciete zorgwekkende tafereel stonden te kijken, benaderde hij deze minderjarigen met ontblote geslachtsdeel. Dergelijke handelingen zijn verwerpelijk en getuige van een volstrekt vervaagd normbesef. Dat betrokkene zelf kennelijk stomdronken was, kan zijn handelingen in geen geval verschoenen. Hij dient te beseffen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de handelingen die hij stelt wanneer hij zichzelf in een dergelijke toestand brengt. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar betekend op 27.05.2024. Gezien het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C-225/16) zal de termijn van het inreisverbod in werking treden van zodra betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten die het Schengen-acquis toepassen heeft verlaten.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Betrokkene heeft asiel aangevraagd in België op 26.02.2026. Deze werd op 09.06.2026 geweigerd door het CGVS. Betrokkene is niet in beroep gegaan tegen deze beslissing waardoor de beslissing van het CGVS definitief werd.

Artikel 74/13

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 23.06.2026, heeft de betrokkene verklaard familie (moeder en zus) te hebben in België. Hij heeft geen medische klachten maar wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst. In de bijgevoegde handgeschreven brief stelt hij dat hij niet kan terugkeren naar Oekraïne omdat hij een schending van art 3 EVRM zou betekenen voor hem. Hij verwijst daarbij naar publieke bronnen die zijn verklaringen over de situatie in Oekraïne zouden bevestigen

(Verenigde Naties, mensenrechtenorganisaties) en ook naar de beslissing van RVV van 06.05.2026 (vernietiging van Septies van 12.11.2025). Hij benadrukt dat er nog steeds ernstige risico's bestaan voor zijn leven, fysieke integriteit en veiligheid in Oekraïne. Hij concludeert dat zijn repatriëring onmogelijk zou zijn en verzoekt om onmiddellijk vrijgesteld te worden. Tijdens eerdere gesprekken met een terugkeerbegeleider en de vragenlijsten die hij ingevuld heeft verklaarde betrokkene dat zijn zus zich in België bevindt. Volgens haar administratief dossier heeft zij tijdelijke bescherming gekregen in België. Hij verklaarde ook dat zijn moeder zich momenteel in Oekraïne bevindt. Verder zegt hij dat hij op 22/01/2024 via Polen in België is aangekomen en dat hij naar België was gekomen omdat hij daar veel vrienden heeft. Betrokkene geeft ook aan dat hij geen relatie en geen minderjarige kinderen in België heeft, maar dat hij bij zijn zus woont in Anderlecht. Volgens zijn verklaring heeft hij nooit in België gewerkt of gestudeerd, maar wilt hij de documenten verkrijgen om legaal te kunnen werken. Betrokkene verklaarde ook dat hij nooit in een ander Europees land is veroordeeld. Ten slotte vermeldt hij dat hij geen ziekte of gezondheidsprobleem heeft die hem zouden kunnen verhinderen om te reizen. Betrokkene werd op 25/4/2025 nogmaals gesproken in de gevangenis van Sint-Gillis door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn administratieve situatie wordt overlopen en er wordt teruggekoppeld naar voorgaand gesprek van 01/07/2024. In zijn gevangenisdossier kunnen wij een geldige originele Oekraïense paspoort aantreffen. De terugkeerprocedure en verschillende terugkeermogelijkheden worden besproken en betrokkene geeft aan dit te begrijpen, maar verklaart in België te willen blijven, of eventueel terug te keren naar Polen. Aan betrokkene wordt meegedeeld dat zijn visa's van Polen vervallen zijn en hij dus geen verblijfsrecht heeft in Polen. Hij verklaarde absoluut niet te willen terugkeren naar zijn herkomstland, Oekraïne omwille van de oorlog. Een formulier hoorrecht wordt voorgelegd aan betrokkene maar hij wilt dit nog niet invullen. Hij wenst dit eerst te bespreken met zijn zus. De zus die hij in zijn voorgaand gesprek al noemde is [...]. Mevrouw [...] is gekend bij onze diensten en heeft verblijfsrecht in België, zij verblijft in Schaarbeek. Betrokkene wenste zijn formulier later in te vullen en na te denken over zijn terugkeermogelijkheden. Hij zou dit later aan ons bezorgen. Hij betekende wel een ontvangst bewijs van het hoorrecht. Dit werd toegevoegd aan zijn dossier. Tot op heden hebben wij geen ingevuld formulier verkregen. Betrokkene werd op 31/07/2025 nogmaals gesproken in de gevangenis van Leuven Centraal op vraag van de Dienst Internationale Opvolging. Het verblijfsrecht van betrokkene zal worden geëvalueerd, een hoorrecht dient aan betrokkene te worden voorgelegd. Er werd betrokkene toegelicht om het hoorrecht zo volledig mogelijk in te vullen en dit binnen de 15 dagen. De volgende documenten werden toegevoegd aan zijn dossier : - Verblijfskaart van zus [...] - Huurcontract van zus [...] - Een brief opgemaakt en betekend door zus [...] met vermelding dat betrokkene bij haar woont. Op 09/08/2025 vulde betrokkene het formulier hoorrecht in en verklaarde het volgende; hij is sinds 11/09/2023 in België en is in het bezit van zijn geldige Oekraïense paspoort dat zich in zijn gevangenisdossier bevindt. Hij verklaarde geen duurzame relatie en/of (minderjarige) kinderen in België of in een ander Europees land te hebben. Wel verklaarde hij een zus te hebben in België; [...] en geeft haar telefoonnummer en adres op in Anderlecht. Zij zou samen wonen met haar vriend 'Voichekh Shnel' en zijn andere zus '[...] ian' met zijn moeder '[...]'. [...] heeft verblijfsrecht in België. Zijn andere zus en zijn moeder zouden tijdelijke bescherming hebben gekregen. Zij bezoeken hem allen in de gevangenis. In zijn herkomstland zou hij eveneens geen duurzame relatie, kinderen of enige familieleden hebben. Betrokkene verklaarde geen beroepsopleiding gevolgd te hebben en nooit gewerkt te hebben in België of in zijn herkomstland. Verder verklaarde hij geen medische problemen te hebben die hem zouden kunnen belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Hij gaat echter niet akkoord met een terugkeer omwille van de oorlog in Oekraïne. Hij vreest voor zijn dood en de dood van zijn dierbaren als hij terugkeert. Hij wilt hier in België blijven met zijn familie. Betrokkene kreeg op 11/09/2023 een tijdelijke bescherming en werd hem een toelating tot verblijf gegeven. Momenteel beschikt hij echter niet meer over een geldige verblijfstitel omdat hij deze nooit heeft aangevraagd. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zussen en moeder. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zussen en moeder wordt dan ook niet aangenomen. Dat de uitoefening van zijn familieleven die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Oekraïne of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Op 20/10/2025 besliste de Dienst Internationale Opvolging om betrokkene het verblijfsrecht in te trekken. Op 24/10/2025 werd deze beslissing aan betrokkene ter kennis gesteld. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uit het administratief dossier van betrokkene kan men geen enkel

element terugvinden waaruit blijkt dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgisch grondgebied. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet waargenomen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Oekraïne. Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de oorlog en omdat hij vreest voor zijn leven en die van zijn dierbaren. Er wordt niet betwist dat er een aanhoudende gewapend conflict is in Oekraïne die vastgesteld is door de Raad van de Europese Unie zelf, in Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en in de opeenvolgende verlengingen daarvan, laatst bij Uitvoeringsbesluit (EU) 2024/1836 tot en met maart 2027. Maar we merken eerst en vooral op dat de betrokkene een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België op 26.02.2026. Deze werd op 09.06.2026 geweigerd door het CGVS. Betrokkene is niet in beroep gegaan tegen deze beslissing waardoor de beslissing van het CGVS definitief werd. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 26.02.2026. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bovendien merkte het CGVS op dat in het licht van door de betrokkene aangehaalde elementen, bestaat er, wat hem betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in de provincie Tsjernivtsi (vanwaar betrokkene afkomstig is) een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 62, c) van de Vreemdelingenwet. Betrokkene liet na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Tsjernivtsi. Evenmin beschikken we over elementen die erop wijzen dat er in hoofde van betrokkene omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Wat zijn beweringen betreft dat hij niet gerepatriëerd kan worden omdat RVV op 06.05.2026 onze eerdere beslissing tot vasthouding vernietigd heeft, merken we op dat RVV in de zelfde beslissing duidelijk benadrukt dat hij zich met deze vaststelling niet uitspreekt over de vraag of een verwijdering van verzoeker naar Oekraïne een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert. En dat die beoordeling aan DVZ toekomt. Een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden waargenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 27/05/2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd. 5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27/05/2024. Hieraan dient betrokkene gevolg aan te geven vanaf het moment van zijn invrijheidstelling.

Artikel 74/22, §1, lid 2, 4°:

Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel. Betrokkene werd op 07.01.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 10/12/2024 heeft de betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 30 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel voor poging tot verkrachting op een bijzonder kwetsbaar persoon en het opdringen aan andermans zicht van de eigen onblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek tegenover een minderjarige. Betrokkene verkreeg een geldboete van 50.00 euro door de correctionele rechtbank van Brussel voor de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk. Op 26 mei 2024 wordt de politie omstreeks 21.52 uur opgeroepen door enkele jongeren die melding maken van een verkrachting in het Centraal Park aan de Vaandelstraat te Anderlecht. Ze geven een beschrijving van twee verdachten die nog ter plaatse zijn, alsook van het slachtoffer. Wanneer de politie drie minuten later ter plaatse komt, kunnen het slachtoffer en de verdachten niet langer worden aangetroffen in het park. Een man die voldoet aan de beschrijving die van de eerste werd gegeven, kan omstreeks 22 uur evenwel worden aangetroffen in de [...] straat. De man wordt van zijn vrijheid beroofd en geïdentificeerd als [...]. De jongeren die de politie hebben opgebeld, geven een nadere omschrijving van de tweede verdachte en het slachtoffer en wijzen een woning aan waar beiden zich zouden bevinden. De politie gaat aanbellen aan de betrokken woning in de [...] straat, alwaar de deur geopend wordt door een 'bijstaander' (later de twee verdachte) die aangeeft het slachtoffer te hebben gered. Hij laat de politie binnen, die het slachtoffer aantreft op de zetel, waar zij rustig iets aan het eten is. Het slachtoffer blijkt duidelijk onder invloed van alcohol. Zij vertoont geen sporen van geweld. Een getuige bevond zich samen met een twintigtal minderjarigen in het park en was getuige van de feiten. Zij legt een zeer gedetailleerde verklaring af en geeft aan te hebben opgemerkt hoe een man haar op straat bij de arm trok en haar meetrok in de richting van het park, waar hij haar achter een bakstenen omheining heeft getrokken. Zowel beklagde als de vrouw leken stevig gedronken te hebben. De vrouw gaf niet de indruk vrijwillig mee te gaan. De man is op de grond gaan liggen en heeft de vrouw mee naar de grond getrokken. Hij heeft seksuele handelingen op het slachtoffer opgedrongen. Op een gegeven ogenblik is een tweede verdachte in het park toegekomen, vanuit de woning achter het muurtje. Hij heeft zich naar de man en vrouw begeven en is beginnen roepen en lachen toen de eerste verdachte de vrouw probeerde te ontkleden. De vrouw verzette zich hiertegen. Op een gegeven ogenblik heeft de eerste verdachte zijn riem uit zijn broek gedaan en de vrouw ermee geslagen. De tweede verdachte is naar de groep minderjarige gekomen en heeft hen gevraagd erbij te komen. De groep is bang geworden en is gevlucht. Ze hebben aanvankelijk vergeefs getracht via voorbijgangers de politie op te roepen en zijn na een tiental minuten teruggekeerd. De twee mannen waren toen nog steeds aanwezig, de vrouw lag op de grond. Betrokkene is op de jongeren afgekomen, heeft hun zijn ontbloot geslachtsdeel getoond en bedreigd hen aan te randen. Hij heeft tegen hen geroepen, stenen naar hen gegooid en is vervolgens vertrokken. De tweede verdachte heeft de groep ditmaal bedreigd met een mes. Het slachtoffer werd verhoord. Zij verklaarde op straat te leven en herinnerde zich niets van de feiten. Betrokkene zelf wijt zijn handelingen aan overmatig alcoholgebruik. De feiten zijn zeer ernstig. Betrokkene heeft schaamteloos misbruik gemaakt van de dronken toestand van het slachtoffer om zich aan haar op te dringen en te proberen zichzelf te laten bevredigen. Vervolgens, toen ze gestoord werden en hij beseftte dat er minderjarigen op het wel zeer expliciete zorgwekkende tafereel stonden te kijken, benaderde hij deze minderjarigen met ontblote geslachtsdeel. Dergelijke handelingen zijn verwerpelijk en getuige van een volstrekt vervaagd normbesef. Dat betrokkene zelf kennelijk stomdronken was, kan zijn handelingen in geen geval verschoenen. Hij dient te beseffen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de handelingen die hij stelt wanneer hij zichzelf in een dergelijke toestand brengt. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen: Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 23.06.2026, heeft de betrokkene verklaard familie (moeder en zus) te hebben in België. Hij heeft geen medische klachten maar wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst. In de bijgevoegde handgeschreven brief stelt hij dat hij niet kan terugkeren naar Oekraïne omdat hij een schending van art 3 EVRM zou betekenen voor hem. Hij verwijst daarbij naar publieke bronnen die zijn verklaringen over de situatie in Oekraïne zouden bevestigen (Verenigde Naties, mensenrechtenorganisaties) en ook naar de beslissing van RVV van 06.05.2026 (vernietiging van Septies van 12.11.2025). Hij benadrukt dat er nog steeds ernstige risico's bestaan voor zijn leven, fysieke integriteit en veiligheid in Oekraïne. Hij concludeert dat zijn repatriëring onmogelijk zou zijn en verzoekt om onmiddellijk vrijgesteld te worden. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Oekraïne. Betrokkene verklaarde tijdens zijn

eerdere gesprekken en ingevulde vragenlijst, niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de oorlog en omdat hij vreest voor zijn leven en die van zijn dierbaren. Er wordt niet betwist dat er een aanhoudende gewapend conflict is in Oekraïne die vastgesteld is door de Raad van de Europese Unie zelf, in Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en in de opeenvolgende verlengingen daarvan, laatst bij Uitvoeringsbesluit (EU) 2024/1836 tot en met maart 2027. Maar we merken eerst en vooral op dat de betrokkene een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België op 26.02.2026. Deze werd op 09.06.2026 geweigerd door het CGVS. Betrokkene is niet in beroep gegaan tegen deze beslissing waardoor de beslissing van het CGVS definitief werd. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 26.02.2026. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bovendien merkte het CGVS op dat in het licht van door de betrokkene aangehaalde elementen, bestaat er, wat hem betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in de provincie Tsjernivtsi (vanwaar betrokkene afkomstig is) een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 62, c) van de Vreemdelingenwet. Betrokkene liet na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Tsjernivtsi. Evenmin beschikken we over elementen die erop wijzen dat er in hoofde van betrokkene omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Wat zijn beweringen betreft dat hij niet gerepatriëerd kan worden omdat RVV op 06.05.2026 onze eerdere beslissing tot vasthouding vernietigd heeft, merken we op dat RVV in de zelfde beslissing duidelijk benadrukt dat hij zich met deze vaststelling niet uitspreekt over de vraag of een verwijdering van verzoeker naar Oekraïne een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert. En dat die beoordeling aan DVZ toekomt. Een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden waargenomen.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 27/05/2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 27/05/2024. Hieraan dient betrokkene gevolg aan te geven vanaf het moment van zijn invrijheidstelling.

Artikel 74/22, §1, lid 2, 4°:

Betrokkene is niet in persoon verschenen op de afspraken met de autoriteiten bevoegd voor de uitvoering van de maatregel. Betrokkene werd op 07.01.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen. Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde en/of de nationale veiligheid. Op 10/12/2024 heeft de betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 30 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel voor poging tot verkrachting op een bijzonder kwetsbaar persoon en het opdringen aan andermans zicht van de eigen onblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek tegenover een minderjarige. Betrokkene verkreeg een geldboete van 50.00 euro door de correctionele rechtbank van Brussel voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk. Op 26 mei 2024 wordt de politie omstreeks 21.52 uur opgeroepen door enkele jongeren die melding maken van een verkrachting in het Centraal Park aan de V[...]-straat te Anderlecht. Ze geven een beschrijving

van twee verdachten die nog ter plaatse zijn, alsook van het slachtoffer. Wanneer de politie drie minuten later ter plaatse komt, kunnen het slachtoffer en de verdachten niet langer worden aangetroffen in het park. Een man die voldoet aan de beschrijving die van de eerste werd gegeven, kan omstreeks 22 uur evenwel worden aangetroffen in de [...] straat. De man wordt van zijn vrijheid beroofd en geïdentificeerd als [...]. De jongeren die de politie hebben opgebeld, geven een nadere omschrijving van de tweede verdachte en het slachtoffer en wijzen een woning aan waar beiden zich zouden bevinden. De politie gaat aanbellen aan de betrokken woning in de Vaandelstraat, alwaar de deur geopend wordt door een 'bijstaander' (later de twee verdachte) die aangeeft het slachtoffer te hebben gered. Hij laat de politie binnen, die het slachtoffer aantreft op de zetel, waar zij rustig iets aan het eten is. Het slachtoffer blijkt duidelijk onder invloed van alcohol. Zij vertoont geen sporen van geweld. Een getuige bevond zich samen met een twintigtal minderjarigen in het park en was getuige van de feiten. Zij legt een zeer gedetailleerde verklaring af en geeft aan te hebben opgemerkt hoe een man haar op straat bij de arm trok en haar meetrok in de richting van het park, waar hij haar achter een bakstenen omheining heeft getrokken. Zowel beklagde als de vrouw leken stevig gedronken te hebben. De vrouw gaf niet de indruk vrijwillig mee te gaan. De man is op de grond gaan liggen en heeft de vrouw mee naar de grond getrokken. Hij heeft seksuele handelingen op het slachtoffer opgedrongen. Op een gegeven ogenblik is een tweede verdachte in het park toegekomen, vanuit de woning achter het muurtje. Hij heeft zich naar de man en vrouw begeven en is beginnen roepen en lachen toen de eerste verdachte de vrouw probeerde te ontkleden. De vrouw verzette zich hiertegen. Op een gegeven ogenblik heeft de eerste verdachte zijn riem uit zijn broek gedaan en de vrouw ermee geslagen. De tweede verdachte is naar de groep minderjarige gekomen en heeft hen gevraagd erbij te komen. De groep is bang geworden en is gevlucht. Ze hebben aanvankelijk vergeefs getracht via voorbijgangers de politie op te roepen en zijn na een tiental minuten teruggekeerd. De twee mannen waren toen nog steeds aanwezig, de vrouw lag op de grond. Betrokkene is op de jongeren afgekomen, heeft hun zijn ontbloot geslachtsdeel getoond en gedreigd hen aan te randen. Hij heeft tegen hen geroepen, stenen naar hen gegooid en is vervolgens vertrokken. De tweede verdachte heeft de groep ditmaal bedreigd met een mes. Het slachtoffer werd verhoord. Zij verklaarde op straat te leven en herinnerde zich niets van de feiten. Betrokkene zelf wijt zijn handelingen aan overmatig alcoholgebruik. De feiten zijn zeer ernstig. Betrokkene heeft schaamteloos misbruik gemaakt van de dronken toestand van het slachtoffer om zich aan haar op te dringen en te proberen zichzelf te laten bevredigen. Vervolgens, toen ze gestoord werden en hij beseftte dat er minderjarigen op het wel zeer expliciete zorgwekkende tafereel stonden te kijken, benaderde hij deze minderjarigen met ontblote geslachtsdeel. Dergelijke handelingen zijn verwerpelijk en getuige van een volstrekt vervaagd normbesef. Dat betrokkene zelf kennelijk stomdronken was, kan zijn handelingen in geen geval verschonen. Hij dient te beseffen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de handelingen die hij stelt wanneer hij zichzelf in een dergelijke toestand brengt. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet hij worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Oekraïne."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: [...]

Voornaam: [...]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Oekraïne

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied (2) . Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit

is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 25.06.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980: □ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Op 10/12/2024 heeft de betrokkene een definitieve veroordeling opgelopen van 30 maanden door de correctionele rechtbank van Brussel voor poging tot verkrachting op een bijzonder kwetsbaar persoon en het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek tegenover een minderjarige. Betrokkene verkreeg een geldboete van 50.00 euro door de correctionele rechtbank van Brussel voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen – onwettig binnenkomen of verblijven in het Rijk. Op 26 mei 2024 wordt de politie omstreeks 21.52 uur opgeroepen door enkele jongeren die melding maken van een verkrachting in het Centraal Park aan de [...]straat te Anderlecht. Ze geven een beschrijving van twee verdachten die nog ter plaatse zijn, alsook van het slachtoffer. Wanneer de politie drie minuten later ter plaatse komt, kunnen het slachtoffer en de verdachten niet langer worden aangetroffen in het park. Een man die voldoet aan de beschrijving die van de eerste werd gegeven, kan omstreeks 22 uur evenwel worden aangetroffen in de [...]straat. De man wordt van zijn vrijheid beroofd en geïdentificeerd als [...]. De jongeren die de politie hebben opgebeld, geven een nadere omschrijving van de tweede verdachte en het slachtoffer en wijzen een woning aan waar beiden zich zouden bevinden. De politie gaat aanbellen aan de betrokken woning in de [...]straat, alwaar de deur geopend wordt door een 'bijstaander' (later de twee verdachte) die aangeeft het slachtoffer te hebben gered. Hij laat de politie binnen, die het slachtoffer aantreft op de zetel, waar zij rustig iets aan het eten is. Het slachtoffer blijkt duidelijk onder invloed van alcohol. Zij vertoont geen sporen van geweld. Een getuige bevond zich samen met een twintigtal minderjarigen in het park en was getuige van de feiten. Zij legt een zeer gedetailleerde verklaring af en geeft aan te hebben opgemerkt hoe een man haar op straat bij de arm trok en haar meetrok in de richting van het park, waar hij haar achter een bakstenen omheining heeft getrokken. Zowel beklagde als de vrouw leken stevig gedronken te hebben. De vrouw gaf niet de indruk vrijwillig mee te gaan. De man is op de grond gaan liggen en heeft de vrouw mee naar de grond getrokken. Hij heeft seksuele handelingen op het slachtoffer opgedrongen. Op een gegeven ogenblik is een tweede verdachte in het park toegekomen, vanuit de woning achter het muurtje. Hij heeft zich naar de man en vrouw begeven en is beginnen roepen en lachen toen de eerste verdachte de vrouw probeerde te ontkleden. De vrouw verzette zich hiertegen. Op een gegeven ogenblik heeft de eerste verdachte zijn riem uit zijn broek gedaan en de vrouw ermee geslagen. De tweede verdachte is naar de groep minderjarige gekomen en heeft hen gevraagd erbij te komen. De groep is bang geworden en is gevlucht. Ze hebben aanvankelijk vergeefs getracht via voorbijgangers de politie op te roepen en zijn na een tiental minuten teruggekeerd. De twee mannen waren toen nog steeds aanwezig, de vrouw lag op de grond. Betrokkene is op de jongeren afgekomen, heeft hun zijn ontbloot geslachtsdeel getoond en gedreigd hen aan te randen. Hij heeft tegen hen geroepen, stenen naar hen gegooid en is vervolgens vertrokken. De tweede verdachte heeft de groep ditmaal bedreigd met een mes. Het slachtoffer werd verhoord. Zij verklaarde op straat te leven en herinnerde zich niets van de feiten. Betrokkene zelf wijt zijn handelingen aan overmatig alcoholgebruik. De feiten zijn zeer ernstig. Betrokkene heeft schaamteloos misbruik gemaakt van de dronken toestand van het slachtoffer om zich aan haar op te dringen en te proberen zichzelf te laten bevredigen. Vervolgens, toen ze gestoord werden en hij beseftte dat er minderjarigen op het wel zeer expliciete zorgwekkende tafereel stonden te kijken, benaderde hij deze minderjarigen met ontblote geslachtsdeel. Dergelijke handelingen zijn verwerpelijk en getuige van een volstrekt vervaagd normbesef. Dat betrokkene zelf kennelijk stomdronken was, kan zijn handelingen in geen geval verschonen. Hij dient te beseffen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de handelingen die hij stelt wanneer hij zichzelf in een dergelijke toestand brengt. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

In de vragenlijst hoorrecht en tijdens het gesprek met een terugkeerbegeleider op 23.06.2026, heeft de betrokkene verklaard familie (moeder en zus) te hebben in België. Hij heeft geen medische klachten maar wenst niet terug te keren naar zijn land van herkomst. In de bijgevoegde handgeschreven brief stelt hij dat hij niet kan terugkeren naar Oekraïne omdat hij een schending van art 3 EVRM zou betekenen voor hem. Hij verwijst daarbij naar publieke bronnen die zijn verklaringen over de situatie in Oekraïne zouden bevestigen (Verenigde Naties, mensenrechtenorganisaties) en ook naar de beslissing van RVV van 06.05.2026 (vernietiging van Septies van 12.11.2025). Hij benadrukt dat er nog steeds ernstige risico's bestaan voor zijn

leven, fysieke integriteit en veiligheid in Oekraïne. Hij concludeert dat zijn repatriëring onmogelijk zou zijn en verzoekt om onmiddellijk vrijgesteld te worden. Tijdens eerdere gesprekken met een terugkeerbegeleider en de vragenlijsten die hij ingevuld heeft verklaarde betrokkene dat zijn zus zich in België bevindt. Volgens haar administratief dossier heeft zij tijdelijke bescherming gekregen in België. Hij verklaarde ook dat zijn moeder zich momenteel in Oekraïne bevindt. Verder zegt hij dat hij op 22/01/2024 via Polen in België is aangekomen en dat hij naar België was gekomen omdat hij daar veel vrienden heeft. Betrokkene geeft ook aan dat hij geen relatie en geen minderjarige kinderen in België heeft, maar dat hij bij zijn zus woont in Anderlecht. Volgens zijn verklaring heeft hij nooit in België gewerkt of gestudeerd, maar wilt hij de documenten verkrijgen om legaal te kunnen werken. Betrokkene verklaarde ook dat hij nooit in een ander Europees land is veroordeeld. Ten slotte vermeldt hij dat hij geen ziekte of gezondheidsprobleem heeft die hem zouden kunnen verhinderen om te reizen. Betrokkene werd op 25/4/2025 nogmaals gesproken in de gevangenis van Sint-Gillis door een terugkeerbegeleider van de Dienst Vreemdelingenzaken. Zijn administratieve situatie wordt overlopen en er wordt teruggekoppeld naar voorgaand gesprek van 01/07/2024. In zijn gevangenisdossier kunnen wij een geldige originele Oekraïense paspoort aantreffen. De terugkeerprocedure en verschillende terugkeermogelijkheden worden besproken en betrokkene geeft aan dit te begrijpen, maar verklaart in België te willen blijven, of eventueel terug te keren naar Polen. Aan betrokkene wordt meegedeeld dat zijn visa's van Polen vervallen zijn en hij dus geen verblijfsrecht heeft in Polen. Hij verklaarde absoluut niet te willen terugkeren naar zijn herkomstland, Oekraïne omwille van de oorlog. Een formulier hoorrecht wordt voorgelegd aan betrokkene maar hij wilt dit nog niet invullen. Hij wenst dit eerst te bespreken met zijn zus. De zus die hij in zijn voorgaand gesprek al noemde is [...]. Mevrouw [...] is gekend bij onze diensten en heeft verblijfsrecht in België, zij verblijft in Schaarbeek. Betrokkene wenste zijn formulier later in te vullen en na te denken over zijn terugkeermogelijkheden. Hij zou dit later aan ons bezorgen. Hij betekende wel een ontvangts bewijs van het hoorrecht. Dit werd toegevoegd aan zijn dossier. Tot op heden hebben wij geen ingevuld formulier verkregen. Betrokkene werd op 31/07/2025 nogmaals gesproken in de gevangenis van Leuven Centraal op vraag van de Dienst Internationale Opvolging. Het verblijfsrecht van betrokkene zal worden geëvalueerd, een hoorrecht dient aan betrokkene te worden voorgelegd. Er werd betrokkene toegelicht om het hoorrecht zo volledig mogelijk in te vullen en dit binnen de 15 dagen. De volgende documenten werden toegevoegd aan zijn dossier :

- Verblijfskaart van zus [...]

- Huurcontract van zus [...]

- Een brief opgemaakt en betekend door zus [...] met vermelding dat betrokkene bij haar woont.

Op 09/08/2025 vulde betrokkene het formulier hoorrecht in en verklaarde het volgende; hij is sinds 11/09/2023 in België en is in het bezit van zijn geldige Oekraïense paspoort dat zich in zijn gevangenisdossier bevindt. Hij verklaarde geen duurzame relatie en/of (minderjarige) kinderen in België of in een ander Europees land te hebben. Wel verklaarde hij een zus te hebben in België; [...] en geeft haar telefoonnummer en adres op in Anderlecht. Zij zou samen wonen met haar vriend [...] en zijn andere zus [...] met zijn moeder [...]. [...] heeft verblijfsrecht in België. Zijn andere zus en zijn moeder zouden tijdelijke bescherming hebben gekregen. Zij bezoeken hem allen in de gevangenis. In zijn herkomstland zou hij eveneens geen duurzame relatie, kinderen of enige familieleden hebben. Betrokkene verklaarde geen beroepsopleiding gevolgd te hebben en nooit gewerkt te hebben in België of in zijn herkomstland. Verder verklaarde hij geen medische problemen te hebben die hem zouden kunnen belemmeren om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Hij gaat echter niet akkoord met een terugkeer omwille van de oorlog in Oekraïne. Hij vreest voor zijn dood en de dood van zijn dierbaren als hij terugkeert. Hij wilt hier in België blijven met zijn familie. Betrokkene kreeg op 11/09/2023 een tijdelijke bescherming en werd hem een toelating tot verblijf gegeven. Momenteel beschikt hij echter niet meer over een geldige verblijfstitel omdat hij deze nooit heeft aangevraagd. Artikel 8 van het EVRM heeft enkel betrekking op nauwe familiale banden. Nauwe familiale banden worden verondersteld tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, en slechts in uitzonderlijke omstandigheden tussen andere dichte familieleden die een belangrijke rol spelen in de familie. In het arrest van Ezzoudhi van 13 februari 2001 (n°47160/99) heeft het EHRM geoordeeld dat : « les rapports entre adultes ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux » (vrije vertaling : relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.) In casu is er geen sprake van bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn zussen en moeder. Een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn zussen en moeder wordt dan ook niet aangenomen. Dat de uitoefening van zijn familieleven die in België verblijven, moeilijker zal verlopen, is het loutere gevolg van zijn eigen buitensporig misdadig gedrag. De contacten met familie en vrienden in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door middel van korte bezoeken of door moderne communicatiemiddelen. Er is geen onoverkomelijke hinderpaal om regelmatig contact te onderhouden, daar zijn familie het land op volkomen regelmatige wijze kan in- en uitreizen. Ze kunnen hem vanuit België ondersteunen bij het opbouwen van een privéleven in Oekraïne of elders. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet

aangenomen worden. Op 20/10/2025 besliste de Dienst Internationale Opvolging om betrokkene het verblijfrecht in te trekken. Op 24/10/2025 werd deze beslissing aan betrokkene ter kennis gesteld. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing. Uit het administratief dossier van betrokkene kan men geen enkel element terugvinden waaruit blijkt dat betrokkene een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt op het Belgisch grondgebied. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet waargenomen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in Oekraïne. Betrokkene verklaarde niet te willen terugkeren naar zijn land van herkomst omwille van de oorlog en omdat hij vreest voor zijn leven en die van zijn dierbaren. Er wordt niet betwist dat er een aanhoudende gewapend conflict is in Oekraïne die vastgesteld is door de Raad van de Europese Unie zelf, in Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en in de opeenvolgende verlengingen daarvan, laatst bij Uitvoeringsbesluit (EU) 2024/1836 tot en met maart 2027. Maar we merken eerst en vooral op dat de betrokkene een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in België op 26.02.2026. Deze werd op 09.06.2026 geweigerd door het CGVS. Betrokkene is niet in beroep gegaan tegen deze beslissing waardoor de beslissing van het CGVS definitief werd. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming van 26.02.2026. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Bovendien merkte het CGVS op dat in het licht van door de betrokkene aangehaalde elementen, bestaat er, wat hem betreft, geen gegronde vrees voor vervolging. Bijgevolg is een verwijderingsmaatregel verenigbaar met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in de provincie Tsjernivtsi (vanwaar betrokkene afkomstig is) een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 62, c) van de Vreemdelingenwet. Betrokkene liet na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Tsjernivtsi. Evenmin beschikken we over elementen die erop wijzen dat er in hoofde van betrokkene omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Wat zijn beweringen betreft dat hij niet gerepatrieerd kan worden omdat RVV op 06.05.2026 onze eerdere beslissing tot vasthouding vernietigd heeft, merken we op dat RVV in de zelfde beslissing duidelijk benadrukt dat hij zich met deze vaststelling niet uitspreekt over de vraag of een verwijdering van verzoeker naar Oekraïne een schending van artikel 3 van het EVRM oplevert. En dat die beoordeling aan DVZ toekomt. Een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden waargenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister voor Asiel en Migratie rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. De urgente procedure

2.1. Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch geschorst, tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep. In de mate het verzoekschrift in de hoofding vermeldt dat het een vordering tot schorsing omvat, merkt de Raad op dat een dergelijke procedure niet is voorzien in de RvV-wet.

2.2. Het verzoekschrift is eveneens gericht ten aanzien van het inreisverbod dat met het bestreden verwijderingsbesluit gepaard ging. Er is sprake van verknochtheid tussen beide beslissingen. Gelet op artikel 2.28, §3, van de RvV-wet, wordt het beroep tegen beide beslissingen gezamenlijk behandeld in de urgente procedure.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan, waarbij het onderdeel dat gericht is ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, als volgt wordt uiteengezet:

“Omtrent het bevel tot verlaten van het grondgebied

De bestreden beslissing stelt het volgende:

(...)

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan.

1.

De beslissing werd genomen omwille van verschillende redenen, die echter onvoldoende zijn.

Zo baseert de verwerende partij zich op het feit dat verzoeker geen verblijfsvergunning heeft.

Daarnaast stelt men dat hij een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Vervolgens stelt men ook dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar.

Daarenboven stelt men dat hij een beslissing heeft verkregen, welke een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf.

Tenslotte stelt men dat hij een risico uitmaakt voor onderduiking.

Evenwel zijn al deze elementen onvoldoende gemotiveerd en onzorgvuldig opgesteld, zodat hiermee geen rekening kan gehouden worden.

2.

De verwerende partij stelt dat hij reeds sedert 26/05/2024 in het Rijk verblijft, doch evenwel dat hij geen aanstalten heeft gemaakt om zijn verblijf te regulariseren.

Dit is faliekant onjuist.

Verzoeker heeft reeds op 11 september 2025 gepoogd om zijn verblijf in orde te stellen door een verzoek in te stellen op basis van de tijdelijke bescherming, gebaseerd op het uitvoeringsbesluit 2022/382.

Hij heeft vervolgens ook asiel aangevraagd op 26 februari 2026, zodat sindsdien zijn verblijf wel tijdelijk in orde was en hij wettig gerechtigd was gedurende een bepaalde periode om in het Rijk te verblijven.

Met deze argumentatie kan bijgevolg geen rekening gehouden worden, daar deze een inbreuk uitmaakt op de hierboven gestelde rechtsbeginselen en wetsartikelen.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

3.

Vervolgens baseert de verwerende partij zich op het feit dat verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker is het hier absoluut niet mee eens.

Hij verwijst hieromtrent uitdrukkelijk naar de wettelijke bepalingen hieromtrent, meer bepaald art. 23 van de Wet van 15 december 1980 en naar art. 7 van dezelfde wet.

In verschillende arresten heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich al uitgesproken omtrent het wettelijk kader en de wettelijke basis om zich op het aspect van de openbare orde of de nationale veiligheid te baseren (cfr. RUV 240.283 dd; 31/08/2020)

Er dient in casu sprake te zijn van een actueel gevaar voor de openbare veiligheid, wat in casu voor verzoeker niet het geval is.

Verzoeker werd vrijgelaten uit de gevangenis, zodat dit reeds een element uitmaakt omtrent het beoordelen van een actueel gevaar, wat in casu niet voorhanden is.

Het feit dat de gerechtelijke autoriteiten hebben beoordeeld dat verzoeker niet langer in de gevangenis diende te verblijven, een bewijs uitmaakt dat verzoeker voor hen geen actueel, reëel of voldoende ernstig karakter voor de openbare veiligheid uitmaakt conform art. 23 van de Wet van 15 december 1980.

Met deze argumentatie kan bijgevolg geen rekening gehouden worden, daar deze een inbreuk uitmaakt op de hierboven gestelde rechtsbeginselen en wetsartikelen.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

4.

Vervolgens stelt verwerende partij dat verzoeker reeds het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 3 jaar, zonder enig bewijsstuk hieromtrent voor te brengen.

Verzoeker verwijst hieromtrent naar zijn argumentatie en verweer in het dossier, gekend onder RVV 352.693 dd. 6 mei 2026.

Hierin werd ook herhaaldelijk gevraagd om de bewijsstukken hieromtrent voor te brengen, zonder enige positieve reactie van de verwerende partij.

Het gaat niet op dat men herhaaldelijk zijn verplichtingen in casu niet nakomt.

Met deze argumentatie kan bijgevolg geen rekening gehouden worden, daar deze een inbreuk uitmaakt op de hierboven gestelde rechtsbeginselen en wetsartikelen.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

5.

De verwerende partij argumenteert vervolgens dat verzoeker het risico uitmaakt om onder te duiken.

Verzoeker heeft nogmaals in zijn laatste gehoorverslag vermeldt dat hij terecht kan bij zijn zus in Brussel, welke legaal verblijft in het Rijk.

Hij heeft dit eveneens in het verleden aangehaald, zodat er geen enkele reden is om hem niet te geloven.

Zijn zus heeft dit in het verleden ook steeds bevestigd dat hij bij haar terecht kan.

Het feit dat men dit niet ter dege heeft onderzocht of beoordeeld maakt in casu een schending uit van het art. 8 EVRM.

Er dient immers steeds een billijke en correcte afweging te worden gemaakt met de bepalingen van art. 8 E.V.R.M. waarbij met een aantal criteria dient te worden rekening gehouden, zoals ook door de Raad van Vreemdelingenbetwistingen wordt gesteld in haar arrest dd. 20 juni 2014, arrest gekend onder nr. 125 837 (RvV 148/400 / VIII):

“De beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang, enerzijds, en het belang van het individu, anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgi, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De algemene stelling, die de verwerende partij aanhangt, dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, volstaat niet en kan niet worden bijgetreden (RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Dit wordt weerspiegeld in artikel 42, § 1, eerste lid in line van de vreemdelingenwet dat vereist dat bij de beslissing over de erkenning het recht op verblijf rekening wordt gehouden met het geheel van elementen van het dossier.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, het EHRM een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria. (EHRM 17april2014, nr. 41736/10, Paposhviliv. België, per. 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien; - de nationaliteit van de betrokkenen;
- de gezinssituatie van de verzoeker en, naargelang het geval, de tijdsduur van zijn huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel; - de vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het tot stand komen van de gezinsrelatie;
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;

- de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd,”

Het belang van deze criteria en een nauwgezette afweging wordt nogmaals herhaald in een gelijkaardig arrest door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29 juli 2015, arrest gekend onder nr. 150 157.

Wat betreft de hierboven onderlijnde criteria (eigen aanduiding) heeft verweerder geen of onvoldoende rekening gehouden en hieromtrent kan het volgende worden gezegd:

Er dient met de tijdsduur van het verblijf in het gastland rekening gehouden worden, wat in casu voor verzoeker neerkomt op een verblijf van meer dan 3 jaren in België.

Daarenboven dient eveneens rekening gehouden worden met de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van verzoeker sindsdien, wat in casu neerkomt dat de feiten reeds meer dan 2 jaar geleden gebeurd zijn.

Tijdens zijn strafuitvoering was verzoeker steeds van onberispelijk gedrag en heeft ook geen tucht of dergelijke gekregen.

Daarnaast heeft verzoeker tijdens zijn verblijf in de gevangenis, steeds contact onderhouden met zijn zus.

Daar verweerder verscheidene van deze aanwezige criteria niet expliciet vermeld noch op hun belang wijst noch hieromtrent een duidelijke afweging maakt, voldoet de beslissing dd. 25 juni 2026 van verweerder dan ook niet aan de motiveringsplicht.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Dit wordt ook bevestigd in het arrest nr. 172 204 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 juli 2016 (zaak RvV 186 248 / II) waar werd gesteld dat wanneer de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel beroept op een eerdere veroordeling van feiten die reeds jaren geleden zijn gebeurd, dit niet voldoende is om te besluiten dat er sprake is van een actuele dreiging en deze beslissing dan ook de motiveringsplicht schendt:

“Gelet op het feit dat alle veroordelingen van de verzoekende partij die worden opgesomd in de bestreden beslissing en waarop de verwerende partij haar beoordeling van het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij baseert, betrekking hebben op feiten die dateren van voor juli 2005, komt het de Raad kennelijk onredelijk voor, op grond van de opgegeven motieven, te stellen dat de verzoekende partij een actuele bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving gezien er reeds meer dan 8 jaar zijn verstreken sinds het plegen van de laatste feiten, zoals weergegeven in de bestreden beslissing. Een schending van de motiveringsplicht kan worden aangenomen”.

(RVV, arrest nr. 172.204 dd. 20 juli 2016 (RVV186 248/II))

Door in casu dezelfde redenering te voeren, wordt met huidige beslissing eveneens deze motiveringsplicht geschonden.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.

6.

Tenslotte stelt de verwerende partij dat men rekening heeft gehouden met art. 3 EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing.

Dit wordt ten stelligste ontkend door verzoeker.

Hij verwijst hieromtrent naar zijn argumentatie, welke hij heeft gevoerd in het kader van de procedure, welke geleid heeft tot het arrest dd. 6 mei 2026 (RVV 352.693), welke hij hier als herhaald en bevestigd beschouwd:

(...)

Uit deze voorgebrachte documentatie blijkt dat het reële en actuele veiligheidsrisico in Oekraïne overduidelijk.

Indien verzoeker zou teruggestuurd worden naar Oekraïne maakt dit een inbreuk uit van art. 3 EVRM.

Het enkele feit dat de verwerende partij in haar beslissing enkel verwijst naar de weigeringsbeslissing van het CGVS dd. 9 juni 2026 is in deze onvoldoende.

De verwerende partij dient zelf effectief een onderzoek uit te voeren naar het veiligheidsrisico in Oekraïne, waarin zij faalt.

De argumentatie van de verwerende partij dat zij geen schending van art. 3 EVRM heeft waargenomen, is onvoldoende.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

3.1.2. Verzoeker voert tegen de eerste bestreden beslissing de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 32 van de Grondwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 23, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht verplicht de gemachtigde de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Voldoende is dat verzoeker de redenen van de beslissing kan kennen. Verzoeker weerlegt de motieven van de bestreden beslissing onderdeel per onderdeel. Hij kent die motieven dus. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is nageleefd. De grief valt verder samen met de toetsing aan de materiële motiveringsplicht.

Bij de toetsing aan de materiële motiveringsplicht en aan het zorgvuldigheidsbeginsel onderzoekt de Raad of de gemachtigde is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. De Raad treedt daarbij niet in de plaats van het bestuur zelf.

3.1.3. Verzoeker voert aan dat het tijdelijke beschermingsstatuut voor Oekraïense onderdanen aanvraag en vervolgens een verzoek om internationale bescherming, zodat hem ten onrechte wordt verweten dat hij zijn verblijf niet heeft trachten te regulariseren.

Verzoeker kreeg op 11 september 2023 tijdelijke bescherming op grond van Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 en werd op die basis tot een verblijf toegelaten. Op 20 oktober 2025 trok de verwerende partij dat verblijfsrecht in. Verzoeker stelde tegen die beslissing geen beroep in, zodat dit definitief is geworden. Zijn verzoek om internationale bescherming werd op 9 juni 2026 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geweigerd, en ook die beslissing is definitief geworden (zie punt 3.1.6). Op het ogenblik van de bestreden beslissing beschikte verzoeker niet over een verblijfstitel en verbleef hij langer dan de toegelaten duur van negentig dagen in het Rijk. De vaststelling van de gemachtigde op grond van artikel 7, eerste lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet vindt dan ook steun in de feitelijke en juridische elementen van de zaak.

3.1.4. Verzoeker voert aan dat het inreisverbod van drie jaar waar naar wordt verwezen, niet bij de bestreden beslissing is gevoegd en dat het administratief dossier niet binnen de beroepstermijn werd overgemaakt, wat een schending van artikel 32 van de Grondwet zou uitmaken.

Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker op 27 mei 2024 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd (stuk 37) en dat dit hem diezelfde dag door de politiezone Zuid ter kennis werd gebracht (stuk 43). Het bestaan en de kennisgeving van dat inreisverbod blijken dus uit het dossier. Verzoeker had kennis van dit inreisverbod, zodat de verwerende partij er terecht naar kon verwijzen. Voor het overige leggen artikel 32 van de Grondwet en de wetgeving op de openbaarheid van bestuur de gemachtigde geen verplichting op om het administratief dossier uit eigen beweging aan verzoeker over te maken vooraleer deze zijn verzoekschrift indient. De verzoeker kon het administratief voorts alsnog consulteren op de griffie van de Raad en desgevallend middelen aanvoeren met betrekking tot elementen waarvan hij eerder geen kennis had.

3.1.5. Met betrekking tot het risico op onderduiken betoogt verzoeker dat hij bij zijn in België verblijvende zus terecht kan, en dat het niet onderzoeken van die band een schending van artikel 8 van het EVRM uitmaakt.

De bestreden beslissing motiveert de weigering van een termijn voor vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet. Het risico op onderduiken volgt uit objectieve gegevens: verzoeker heeft binnen de wettelijke termijn geen verblijfsaanvraag ingediend, heeft zich niet bij de gemeente aangemeld, heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 mei 2024, en maakt het voorwerp uit van een niet-opgeheven inreisverbod. De gemachtigde heeft daarnaast vastgesteld dat verzoeker niet is verschenen op het gesprek met de ICAM-coach en aldus niet heeft meegewerkt aan het terugkeertraject (artikel 74/22, §1, tweede lid, 4°). Ten slotte vormt verzoeker een bedreiging voor de openbare orde.

Dat een zus verzoeker onderdak aanbiedt, weerlegt die gegevens niet en neemt het vastgestelde risico op onderduiken niet weg. Artikel 8 van het EVRM beschermt de betrekkingen tussen meerderjarigen slechts wanneer bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond die de gewone affectieve banden overstijgen (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi t. Frankrijk, nr. 47160/99). De gemachtigde heeft vastgesteld dat tussen verzoeker en zijn zussen en moeder geen dergelijke afhankelijkheid bestaat. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk. Hij is meerderjarig, verklaarde geen partner of kinderen te hebben, en een samenwoning toont op zich geen bijzondere afhankelijkheidsband aan. Verzoekers bewering dat hij en zijn zus enkel op elkaar konden terugvallen, blijft bij een loutere stelling. De gemachtigde heeft bovendien geoordeeld dat de familiale contacten via bezoeken en moderne communicatiemiddelen kunnen worden onderhouden, en dat de redenen van openbare orde een eventuele inmenging verantwoorden. Die afweging is niet kennelijk onredelijk. Dit onderdeel kan niet worden aangenomen.

3.1.6. Verzoeker voert aan dat een verwijdering naar Oekraïne hem blootstelt aan een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gewapend conflict en op zijn hoedanigheid van deserteur, en hij verwijst naar rapporten van Amnesty International, Human Rights Watch en de Mensenrechtenmissie van de Verenigde Naties.

Artikel 3 van het EVRM verbiedt in absolute termen onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht het gedrag van de betrokkene (EHRM 28 februari 2008, Saadi t. Italië, § 127). De gemachtigde mocht een bevel op een grond van artikel 7, eerste lid pas geven nadat de Commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming had afgewezen en de beroepstermijn was verstreken (artikel 52/3, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet; HvJ 19 juni 2018, Ghandi, C-181/16, punt 59). De Commissaris-generaal heeft verzoeker op 9 juni 2026 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Uit deze beslissing, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de Commissaris-generaal geen geloof heeft gehecht aan de door verzoeker beweerde desertie en zijn beweerde illegaal vertrek uit Oekraïne. Verzoeker heeft die elementen niet eerder aangevoerd, heeft daarover wisselende verklaringen afgelegd, en de Oekraïense overheid heeft na de beweerde desertie geen maatregelen tegen hem genomen. De grond die verzoeker aan zijn hoedanigheid van deserteur ontleent, is dus reeds beoordeeld en ongeloofwaardig bevonden door de daartoe bevoegde instantie. Verzoeker brengt geen gegeven aan dat aan die beoordeling afbreuk doet, noch enig gegeven dat na de beslissing van 9 juni 2026 is ontstaan.

De Commissaris-generaal heeft verzoeker uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een zeer ernstig misdrijf (artikel 55/4, §1, c) van de vreemdelingenwet). Vervolgens heeft de Commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/4, §4, een advies verleend met betrekking tot de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hierbij motiveerde hij dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Tsjernivtsi en dat de situatie aldaar niet van die aard is dat de loutere aanwezigheid van verzoeker hem zou blootstellen aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, welke beoordeling samenvalt met die onder artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C-465/07, punt 43). De Commissaris-generaal heeft daaruit besloten dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met die bepalingen.

De gemachtigde mocht zich op die recente, geïndividualiseerde en definitieve beoordeling baseren. De rapporten waarnaar verzoeker verwijst, beschrijven de algemene veiligheidssituatie in Oekraïne, maar tonen geen op verzoeker betrokken reëel risico aan dat de door de Commissaris-generaal beoordeelde toestand van zijn herkomstregio weerlegt. Het door de Raad van de Europese Unie vastgestelde voortduren van het conflict ligt aan de basis van de tijdelijke bescherming, maar levert op zich geen individueel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM op. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie volstaat niet als begin van bewijs van een geïndividualiseerd reëel risico (EHRM 11 oktober 2011, Auad t. Bulgarije, § 99). Dit onderdeel kan niet worden aangenomen. Verzoeker voert verder geen ruimere elementen aan waaruit blijkt dat er wat hem betreft alsnog sprake zou zijn van een risico in het licht van artikel 3 van het EVRM.

3.2.1. Met betrekking tot het inreisverbod voert verzoeker in het tweede middelonderdeel aan:

“Omtrent het inreisverbod

De bestreden beslissing vermeldt het volgende:

(...)

Verzoeker kan met deze redenering van verwerende partij onmogelijk akkoord gaan.

Verweerder stelt dat een inreisverbod van 8 jaar gerechtvaardigd is omwille van het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Dit wordt ten stelligste betwist door verzoeker en blijkt ook niet uit de beslissing noch de feiten an sich.

Verzoeker erkent dat hij inderdaad veroordeeld is, dewelke hij gepleegd heeft in een toenmalige situatie van emotionele instabiliteit en angst, zonder dat hij zijn eigen verantwoordelijkheid wenst te minimaliseren.

Sinds de start van het onderzoek meteen na de feiten, heeft verzoeker een positief parcours afgelegd op allerhande vlakken.

Verzoeker zijn volledige traject in de gevangenis verliep zonder enige problemen of tuchtrechtelijke inbreuken.

Verzoeker is het niet eens met de kwestieuze beslissing.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat verwerende partij eenvoudigweg stelt dat verzoeker een ernstig feit in het verleden heeft gepleegd en dat hierdoor opeens een inreisverbod van 8 jaar proportioneel zou zijn.

Dit terwijl art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 duidelijk bepaalt in welke gevallen een inreisverbod dient te worden opgelegd en hoe de duur bepaald dient te worden, waarbij dient opgemerkt te worden dat art. 74/11 duidelijk trapsgewijs is opgesteld:

“Art. 74/11. § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit de opstelling van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 blijkt duidelijk dat enkel ingeval van de zwaarste misdadigers, die een ernstige en actuele bedreiging zijn voor de Belgische nationale veiligheid of openbare orde, een inreisverbod van meer dan vijf jaar dient opgelegd te worden wat in casu niet het geval.

Het is kristalhelder dat verwerende partij nalaat om een specifieke motivering te geven omtrent de exacte hoogte van het inreisverbod.

Waar de wet eenvoudigweg stelt dat een inreisverbod van méér dan 5 jaar kan worden opgelegd, dient te worden benadrukt dat er heden opeens een inreisverbod wordt opgelegd dat dubbel zo hoog is zonder enige uitdrukkelijke motivering omtrent deze hoogte!

Verwerende partij motiveert in haar beslissing enkel waarom zij toepassing wenst te maken van art. 74/11 §1 vierde lid Vreemdelingenwet doch zij geeft geen enkele motivering omtrent de proportionaliteit / hoogte van het inreisverbod.

Art. 74/11 §1 vierde lid Vreemdelingenwet bepaalt enkel limitatief de gevallen waarin een hoger inreisverbod dan 5 jaar kan worden opgelegd.

Dit geeft echter verwerende partij géén vrijgeleide om wanneer toepassing kan worden gemaakt van art. 74/11 §1 vierde lid Vreemdelingenwet zelf maar te bepalen hoe hoog een inreisverbod kan worden opgelegd zonder verdere motivering!

Dit zou uiteraard voorbij gaan aan de bedoeling aan de wetgever, waar deze duidelijk stelt en motiveert wanneer een inreisverbod tot enerzijds 3 jaar en anderzijds 5 jaar kan worden opgelegd en aldus ook vereist dat een hoger inreisverbod expliciet moet worden gemotiveerd.

Dit zou anders ook tot rechtsonzekerheid leiden waarbij mensen niet kunnen weten of zij een inreisverbod riskeren van 5 jaar, 15 jaar, 50 jaar, ... zonder enige motivering hieromtrent.

De eenvoudige en enkele verwijzing naar het strafblad van een persoon (conform art. 74/11 §1 vierde lid Vreemdelingenwet) laat aldus niet toe om hier dan opeens een bedrag van 8 jaar inreisverbod op te plaatsen zonder enige verdere motivering hieromtrent.

Het opleggen van een inreisverbod van acht jaar is dan ook een duidelijke schending van art. 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en is gelet op de specifieke omstandigheden in huidige zaak, allesbehalve proportioneel te noemen.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen.

Ten tweede wenst verzoeker erop te wijzen dat de feiten waarvoor hij veroordeeld is, duidelijk duiden op een toenmalige problematiek en heden reeds meer dan 3 jaar geleden is.

De voorbije jaren heeft verzoeker zich steeds gedragen en qua vlak van tucht en dergelijke is verzoeker ook onberispelijk in de gevangenis.

Er kan immers van de overheid worden verwacht dat men actuele beslissing maakt en geen beslissing maakt jaren na datum.

Verzoeker werd vrijgelaten uit de gevangenis, zodat dit reeds een element uitmaakt omtrent het beoordelen van een actueel gevaar, wat in casu niet voorhanden is.

Het feit dat de gerechtelijke autoriteiten hebben beoordeeld dat verzoeker niet langer in de gevangenis diende te verblijven, een bewijs uitmaakt dat verzoeker voor hen geen actueel, reëel of voldoende ernstig karakter voor de openbare veiligheid uitmaakt conform art. 23 van de Wet van 15 december 1980.

Uiteraard kan het gedrag van een persoon sinds de feiten een impact hebben op zowel de vraag of een inreisverbod enerzijds nog opportuun is en de duurtijd hiervan anderzijds, doch ook hieromtrent is geen enkele motivering te vinden in de kwestieuze beslissing.

Het opleggen van een inreisverbod van acht jaar is dan ook een duidelijke schending van art. 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en is gelet op de specifieke omstandigheden in huidige zaak volledig onterecht.

De miskennis door de Dienst Vreemdelingenzaken van deze gegevens maakt weldegelijk een schending uit van de aangehaalde wetsartikelen en beginselen."

3.2.2. Verzoeker voert aan dat de duur van acht jaar niet is gemotiveerd, dat hij niet kan begrijpen waarom hem acht jaar en geen andere duur wordt opgelegd, en dat de feiten meer dan drie jaar geleden dateren en hij zich sindsdien onberispelijk heeft gedragen.

Artikel 74/11, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet laat de gemachtigde toe een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen wanneer de derdelander een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Bij de vaststelling van de duur beschikt de gemachtigde over een beoordelingsbevoegdheid. Hij moet die duur motiveren en daarbij de relevante omstandigheden van de zaak betrekken. Alleen een ernstige bedreiging, geschraagd door een risicoanalyse van het gevaar dat de betrokkene in de toekomst zal betekenen, kan een inreisverbod van meer dan vijf jaar verantwoorden (GwH 18 juli 2019, nr. 112/2019, B.67.3).

Een ernstige bedreiging volgt niet uit het loutere bestaan van strafrechtelijke antecedenten. Zij vergt een concrete beoordeling van het persoonlijke gedrag van de betrokkene. De ernst van het gevaar kan blijken uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten (HvJ 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, punt 29; HvJ 22 mei 2012, P.I., C-348/09, punt 30).

Het inreisverbod stelt dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt. Die vaststelling steunt op verzoekers veroordeling van 10 december 2024 tot een gevangenisstraf van dertig maanden

wegens poging tot verkrachting op een bijzonder kwetsbare persoon en wegens het tonen van zijn ontblote geslachtsdelen aan minderjarigen. Deze feiten worden in de bestreden beslissing concreet beschreven. Verzoeker heeft misbruik gemaakt van de dronken toestand van het slachtoffer, heeft haar met een riem geslagen, en heeft zich vervolgens met ontblote geslachtsdelen tot een groep minderjarigen gericht, hen bedreigd en stenen naar hen gegooid. Die feiten raken de seksuele en fysieke integriteit van een bijzonder kwetsbaar slachtoffer en van minderjarigen. Zij tasten een fundamenteel belang van de samenleving aan. De aard en de ernst van dat persoonlijke gedrag dragen het besluit dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

De gemachtigde heeft dat gevaar niet uitsluitend uit het verleden afgeleid. Het inreisverbod stelt vast dat verzoeker niet heeft geaarzeld om illegaal in het Rijk te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren, en dit terwijl hij reeds het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod. Verzoeker legt de tegen hem genomen maatregelen aldus naast zich neer. Die vaststelling schraagt het besluit dat het gevaar actueel is en naar de toekomst toe voortduurt.

Verzoekers verwijzing naar het tijdsverloop en naar zijn onberispelijk gedrag leidt niet tot een ander besluit. Verzoeker werd tussen de gepleegde feiten en de bestreden beslissing van zijn vrijheid beroofd. Dat hij sindsdien geen nieuwe feiten heeft gepleegd, volgt uit die vrijheidsberoving en niet uit een gewijzigde ingesteldheid, zodat daaruit niet kan worden afgeleid dat het gevaar is weggefallen. Zijn bewering dat hij zich onberispelijk heeft gedragen, blijft bovendien bij een loutere stelling zonder stavingsstukken en doet weinig af aan de ernst van de relatief recente feiten.

Dat het inreisverbod op één plaats vermeldt dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De beslissing stelt uitdrukkelijk dat verzoeker een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en dat hij de openbare orde zeer ernstig heeft verstoord. De aangehaalde zinsnede neemt die vaststelling niet weg.

De gemachtigde heeft de duur van acht jaar verbonden aan de ernst van de feiten, aan het belang van de immigratiecontrole en aan het handhaven van de openbare orde, en heeft die duur proportioneel geacht. Van de gemachtigde wordt niet gevergd dat hij verklaart waarom hij acht jaar en geen andere duur oplegt. Voldoende is dat de duur steunt op de vastgestelde ernstige bedreiging en op de relevante omstandigheden, en dat zij daaraan evenredig is. Gelet op de bijzondere ernst van de feiten is een duur van acht jaar niet kennelijk onredelijk. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde de grenzen van zijn beoordelingsbevoegdheid heeft overschreden.

3.3. Het enig middel is, de twee onderdelen samen genomen, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juli tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. VERHAERT